

Jorffjel paa dem — var dette, at vi her til Lands have en saameget kortere Tjenestetid end i Lydfstland, hvor man lettere har kunnet aflaffe dem, fordi man har den lange Tjeneste. Det forekommer mig, at dette Argument taler affkurat i modfat Retning. Der, hvor man har den lange Tjenestetid, og hvor man altsaa nærmer sig de Forhold, hvorunder de strenge Straffe overhovedet ere bleve til, nemlig dengang man havde hvervede Tropper, som tjente Aar efter Aar, vilde den Slags Straffe bedre kunne være paa deres Plads. Soldaten bliver da mere vant til og bedre indlevet i militære Forhold og veed, hvad der venter ham, hvorimod disse Betragtninger ikke med samme Vægt kunne gjøres gjældende overfor den korte Tjenestetid, hvor Soldaten har langt kortere Tid til i tilstrækkelig Grad at kunne sætte sig ind i de Krav, som den militære Lovgivning stiller til ham. Jeg tror, at Rigtigheden heraf maa indrømmes. Men naar den høitærede Minister endelig mente, at det vilde være for sent i denne Samling at gjøre noget Forsøg paa at føre denne Sag igjennem, idet den endnu maatte kræve yderligere Overveielse og Forberedelse, saa maa jeg dog erindre om, at Sagen jo er forberedt af Krigsministeriet, af Landstinget og dets Udvalg, af Folket hinget og dets Udvalg, og at der kun stod tilbage en eneste Behandling i dette Thing, for at den endelig kunde gennemføres, forsaavidt ellers Enighed om den var tilveiebragt. Jeg tror saaledes ikke, at man kan skyde sig ind under, at der mangler Forberedelse, og at der mangler Overveielse. Det, som det staar paa, er kun dette, om den høitærede Minister fremdeles fastholder den Stilling, han i Samlingen 1871—72 indtog til Sagen; thi gjør han dette, saa vil der ganske vist ikke være stor Udsigt til at faae Sagen ført igjennem. Et fuldstændigt og bestemt Svar herpaa vil man jo imidlertid ikke let kunne faae, uden ved at forelægge Sagen i Forslagsform for den høitærede Minister. Kan Ministeren forlade det Standpunkt, han stod paa i 1871—72, altsaa forlade det Punkt, hvorom der var Uenighed, saa vil der Intet kunne være til Hinder for, at vi endnu i denne Samling føre denne Sag igjennem, som jo er tilstrækkelig forberedt i begge Thing. — Jeg skal indskrænke mig hertil og saaledes anbefale Vedtagelsen af Hvertallets Forslag plus Mindretallets Forslag under Nr. 44.

Krigsministeren (Saffner): Et æret Medlem her lige over for (Thorup) henlevede Thingets Opmærksomhed paa, at Grunden til, at Straffeloven i Sessjonen 1871—72 ikke blev gennemført, ikke laa i, at man ikke vilde gaa ind paa den af Krigsministeren forlangte staaende Arrest, men hovedsagelig dert, at Krigs- og Marineministeren forlangte Lampestraffen opretholdt i Marinen. Det ærede Medlem, som saa nøje erindrer, hvad der passerede for fire Aar siden,

vil vistnok ogsaa erindre, med hvilken Styrke og Bestemthed jeg udtalte mig for Afskaffelsen af den korporlige Straf. Jeg tror, at man meget uegentlig kan kalde den staaende Arrest en korporlig Straf, saa maa Band- og Brøststraf lige saa godt kaldes en korporlig Straf. Dette vil det ærede Medlem vistnok erindre, og tillige vil han mindes, at Grunden, hvorfor jeg ikke gif ind paa Afskaffelsen af Lampestraffen i Marinen, var den, at jeg havde bestemte Udtalelser for mig fra Marinens Officerer for Opretholdelsen af denne Straf, og jeg dristede mig ikke til at gaa imod den Anskuelse, som blev gjort gjældende af de Folk, som nærmest maatte kjende til, hvorledes Forholdet stillede sig. Men det ærede Medlem vil vistnok ogsaa erindre, at Anvendelsen af denne Straf var bleven saaledes indskrænket — rent ubeløst fra vore egne Farvande og kun anvendelig, naar Skibene vare paa længere Togter — at man kunde antage, at den saa godt som albrig vilde blive bragt i Anvendelse, og naar den blev bragt i Anvendelse, vilde det kun ske, hvor det var nødvendigt for at opretholde Disciplinen i et Skib, som var under helt andre Forhold, end Stridsmagten ellers i Almindelighed er under. — Den ærede Ordfører for Udvalget søgte at fralægge dette Thing noget Ansvar for, at den militære Straffelov ikke blev ført igjennem. Jeg skal ikke reise nogen Strid om, hos hvem Ansvaret for Straffelovens Ikke-Gjennemførelse ligger, men jeg skal kun hævde dette, at jeg i 1871—72 forelagde en Straffelov for Krigsmagten, som man vistnok maa indrømme var human i sin hele Afsattelse og kun bibeholdt de strengere Straffebestemmelser, fordi det maatte anses for at være uomgjængelig nødvendigt. Den ærede Ordfører vilde ikke tillægge min Betragtning af den kortere Tjenestetid som Grund til at anvende den staaende Arrest nogen Betydning. Min Henviisning til f. Ex. den tyffe Krigsmagt forekom ham maatte tale ganske for det Modsatte. Jeg tror nu, at enhver tyff Soldat bestemt vil protestere mod den Anskuelse, som den ærede Ordfører gjorde gjældende, at han ved sin længere Tjenestetid mere havde nærmet sig tidligere Tidens hvervede Soldater og saaledes maatte finde det naturligt, at strengere legemlige Straffe bleve bragte til Anvendelse paa ham. Men Grunden, hvorfor jeg fastholdt den staaende Arrest som en kort og virksom Straf, var den korte Tjenestetid hos os, der ikke uden at faade Uddannelsen og overbebyrde Kammeraterne tillod de langvarige Fængselsstraffe. Jeg skal med Hensyn til den ærede Ordførers Uttring om Rettergangsloven bemærke, at det er meget muligt, at den ærede Ordfører ikke har brugt Udtrykket, og at jeg er kommen til at relevere det, fordi det staar i det Vindringsforslag, som Udvalget har stillet til § 108. Men den ærede Ordfører mente, at min Indvending mod at tage en Straffelov under Behandling paa denne Tid af